

Víra v lásku

Radka Bryšová

Víra v lásku

Radka Bryšová

**Věnováno těm,
kteří právě čtou tyto řádky.**

Poděkování

Prvotní inspirací této knihy byl sen a já jsem ráda, že jsem se o něj s vámi mohla podělit.

Chtěla bych poděkovat dvěma lidem, kteří mi moc pomohli a podpořili mě v další tvorbě.

První je můj milovaný manžel. Četl knihu mezi prvními, upozorňoval na případné chyby a inspiroval mě při psaní. Navíc snášel stejnou píseň, která hrála pořád dokola, aniž by se z toho zbláznil. Miluju tě, zlato!

Druhým člověkem je má kamarádka Šárka, která hltala každou kapitolu a už se těšila na další. Jednou mi dokonce sdělila, že nemohla do dvou ráno usnout, protože přemýšlela, kdo to vlastně na hlavní hrdinku kouká na konci kapitoly. Tomu jsem se usmála, řekla jí, že začíná mít na mé knize závislost, a ona souhlasila.

Tímto jim děkuji, stejně jako mé rodině, kamarádům a vám čtenářům. Jste úžasní.

1. Modlení za zázrak

Nevím, proč jsem se tak snadno podvolila. Ovšem toto prohlášení nemělo nic společného s tím, že mě otec před téměř třemi roky zapsal do církevní školy. Toho jsem až tak moc nelitovala. Není na tom nic špatného. Až na to, že jsem ve čtrnácti letech přišla o všechny kamarády.

V tom věku je to veliká ztráta. Není to ale má největší újma z té doby.

Proti rozhodnutí svého otce jsem nic nenamítala. Ani tehdy, když mi zakázal vídat se s opačným pohlavím. Což je sice ve 21. století divné, nikoliv však nemožné. Brala jsem to jako součást svého trestu. Dokonce když mi vybíral vhodné kamarádky, jsem se ani pípnutím neozvala.

Ve skutečnosti jsem neměla možnost volby. Kdybych nesouhlasila, už bych rodiče asi nikdy nespatriřila. A jelikož byli mí jediní žijící příbuzní široko daleko, nikdy jsem nic neudělala. Přestože se mi to nelíbilo.

S matkou jsem si nerozuměla už od útlého dětství. Nikdy se mě nesnažila pochopit, milovat, natož mi s čímkoliv pomoci. Nevím, proč mě v hloubi duše tolik nenáviděla, nikdy jsem jí k tomu nezavdala nejmenší důvod.

Otec byl jiný. Až do mých čtrnáctých narozenin se ke mně choval přesně tak, jak se má otec k dceři chovat. Pak se vše změnilo. Včetně mě a já už bych další změny neunesla.

Nechtěla jsem přijít o tu jedinou pŕidu pod nohama, která mi ještě zbyla. Souhlasila jsem tedy i s matčíným nápadem stát se řeholní sestrou... Tak jako tak jsem k tomu pomalu, ale jistě směřovala. Naše rodina je velmi zbožná. Včetně mě.

Celý den, kromě školy, trávím jen ve svém pokoji modlitbami, četbou, studiem a téměř s nikým se nestýkám. Čím se toto liší od toho, že bych se stala jeptiškou?

Navíc stát se řeholní sestrou za to, co jsem podle nich provedla, abych na sebe upoutala pozornost, rodiče považovali za přiměřený trest. A matka, která byla tím nápadem přímo posedlá, se mnou promluvila až poté, co jsem souhlasila.

Stanu se jeptiškou, podvolím se a možná mi rodiče jednoho dne odpustí něco, co jsem nespáchala. Přesně nad tím jsem uvažovala, když jsem seděla na svém lůžku a dívala se z okna.

Venku se naháněli dva poletující vrabci a vesele si cvrlikali. Kéž bych i já byla jednou tak svobodná...

Bude to dobré, přesvědčovala jsem sebe samu a pak jsem se rozplakala. Složila jsem si obličej do dlaní a snažila se své pocity potlačit. Moc to nešlo. Rozhlédla jsem se přes clonu slz po svém pokoji a zaplavila mě vlna smutku.

Ne vždy to bylo takhle zlé. Vše se zlomilo až po tom nešťastném dni, kdy mi rodiče ve zlosti zabavili veškeré osobní věci, elektroniku, oblečení, a dokonce i zrcadlo. Tehdy se převrátil celý můj svět, můj

život, vzhůru nohama. Nejvíc mě mrzelo to, jak se zachovali rodiče a jak chladní se vůči mně stali.

To bolelo nejvíc. Pamatuji si, jak ke mně do pokoje tu noc přišel otec s naprosto kamenným obličejem přes to, že viděl, jak pláču a jak moc jsem nešťastná. Zastavil se u dveří a ani se na mě nepodíval. Místo toho, aby mě utěšil, mi jen položil Bibli na noční stolek. V ten moment mi připadal jako někdo cizí. Než odešel, ještě než za sebou přibouchl dveře, se zastavil, aby ke mně promluvil.

„Měla by ses kát, když jsi nás tak zostudila.“ Tím mě srazil na kolena ještě víc. Choval, dokonce si snad i myslel, že za to můžu já. Jako bych snad ho a celou rodinu chtěla potopit, nebo zničit její pověst. Když si na to vzpomenu, stále mě bolí u srdce.

Částečně překonat všechny bolavé vzpomínky mi pomohla víra v lepší zítřky a nyní se zdá, že už vím, kde je budu trávit. V malé cele bez přátel, majetku a osobních věcí s křížem v ruce při tiché modlitbě. Nic moc se vlastně nezmění. Nic už nemůže vrátit ten osudný den, kdy se mi můj život vymkl z rukou a zhroutil se jako domeček z karet. Nyní už nezáleží na tom, co jsem chtěla se svou existencí podniknout.

Vše už je pečlivě naplánované až do posledního výdechu. V tenhle moment jsem se mohla jen modlit za jediné – za zázrak.

Nový den, nový začátek. Teď už ale každý další s jasným a stejným koncem.

Oblečená v černém dlouhém hábu s rukávy a bez výstřihu jsem se pomalu blížila k církevní škole. Studený říjnový vítr mě štípal do tváří a světlé prameny vlasů mi díky němu poletovaly všemi směry. K hrudi jsem si tiskla učebnice teologie a z dálky jsem už viděla přicházet Annu.

Ta se stala mou novou, trochu vynucenou, kamarádkou, jelikož její výběr nebyl na mě. Donutila mě k tomu matka a okolnosti. Jakmile složím dočasný slib, staneme se spolubydlícími v klášteře na jednom pokoji. Anna v podstatě nebyla špatná kamarádka, jen byla až zvláště tichá. Svůj slib již složila a nyní bydlí v klášteře svaté Marie.

Mě to čeká týden po mých sedmnáctých narozeninách. To znamená za devět dní. „Ahoj,“ prohodila jsem s jemným a trochu rozpačitým úsměvem na tváři.

„Ahoj Jenno,“ odpověděla se stejnými rozpaky a pak jsme tiše jako pěny pokračovaly travnatou cestičkou ke škole.

Církevní škola, se naprosto lišila od běžné školy, kterou jsem znávala. Všechny studentky, ano pouze dívky, zde chodily ve stejnokroji.

V dlouhém, černém hábu s rukávy a límečkem, který příšerně škrtí.

Posadila jsem se do lavice vedle své kamarádky, která mi držela místo. Vážně nebyla moc hovorná. Na jednu stranu mi povídání si s kamarádkami velmi chybělo, ale na druhou to bylo dobře.

Kdybych se rozpovídala o tom, co se mi před třemi roky stalo, rodiče by asi vyletěli z kůže. Hned potom by mě vyhodili z domu a následně na to mě vydělali. Ano přesně to by udělali, kdyby se

kdokoliv dozvěděl mé tajemství, které, jak doufali, si vezmu s sebou do hrobu.

Škola nebyla těžká, ba naopak, většina se stávala z teologie a praktických činností jako například výroba svící nebo vyšívání. Zbytek zanedbatelných předmětů, se skládala z podobných jako v kterékoliv jiné škole. Počty, jazyky a podobně. Jen ten čas tady se příšerně táhl a sestry, které tu vyučovaly, nebyly právě trpělivé, přátelské ani chápavé bytosti.

Nejspíše se domnívaly, že každá z nás je tu dobrovolně.

Ani u oběda neměly trochu slitování či pochopení s nechutí pozřít každý den to stejné. Jen chléb a ovesná kaše. To by se časem přejedlo každému.

Kterýkoli den chodily kolem stolů jako supi, dokud všechny z nás neodevzdaly své talíře prázdné. Kdyby tomu tak nebylo, nejspíše by se pomínuly. Jistě by následovalo i kázání o skromnosti, ctnosti a životu v chudobě.

Po střídání oběd jsem měla obvykle volnou hodinu. Většinou jsem ji strávila na zahrádce za kapličkou přímo u školy. V tu dobu tu byla také jediná osoba, která mě alespoň trochu chápala.

Sestra Agáta by mohla být mou babičkou. Byla stejně tak laskavá a chápavá duše jako málokterá jeptiška tady. Pamatuji si, že když mě tu načapala poprvé, čekala jsem, že mě stihne trest za pohybování se po školních pozemcích mimo stanovenou dobu.

Ale ona se tehdy jen usmála a pobídla mě, abych jí pomohla natrhat byliny. Byla opravdu velice hodná a milá.

„Jsi tu zase dítě?“ usmála se širokým úsměvem a vrásky kolem očí se jí stočily do vějířků.

„Ano. Jdu vám pomoci.“

„Tak pojď, Jenno. Dnes se mi to opravdu hodí.“

„Už jdu,“ řekla jsem a pospíchala za ní.

Sestra Agáta mi už podávala váček na byliny.

„Takže co mám sbírat?“ zeptala jsem se a rozhlédla se kolem sebe na záhonky. Moc tu toho už nezbylo.

„Nyní je nejlepší čas pro sběr andělíky a kořene kozlíku.“

„Aha.“

„Andělíka je v tomto záhonu,“ ukázala a pak pokračovala: „a tady je kozlík. Potřebujeme jen kořen.“

„Na co jsou ty byliny dobré?“ zajímala jsem se.

Agáta se hluboce zamyslela, ale nakonec mi dokázala odpovědět.

„Kořen kozlíku je výborný na stres, úzkost a svalové křeče.“

Ten by se mi hodil, pomyslela jsem si.

„A andělíka zase podporuje trávení. Což se po zdejších obědech občas hodí, nemyslíš?“ oznámila a s úsměvem na mě mrkla. Usmála jsem se spolu s ní a zároveň mě napadlo, že je to už pěkně dlouho, kdy jsem se něčemu smála. Sestra Agáta pak pokračovala:

„Také je dobrá na migrény, kašel a někdy se užívá i po poporodních komplikacích. Což tady nehrozí.“

Povzdychla jsem si. Měla pravdu. Nikdy nebudu mít dítě, takže ani poporodní komplikace zde vážně nehrozila.

Pustila jsem se do práce. Dělat s Agátou bylo uklidňující. Na chvíli jsem zapomněla, kde se nacházím. Jako bych pracovala na vlastní

zahradě se svou vlastní babičkou. Jen její háb jeptišky mi vždy připomněl, že tak to není a že skutečně směřuji k tomu stát se jednou z nich. Během půl hodiny jsme byly hotové.

„Už by ses měla vrátit, Jenno, abys neměla problém. Já už také půjdu.“

Přikývla jsem na souhlas a při odchodu jsem jí zamávala. Vrátila jsem se akorát na poslední hodinu. Výrobu svící. Zahřála jsem hořák a Anna mezitím připravila bílé tyčinky vosku. Daly jsme je společně do hrnce, stejně jako ostatní skupinky ve třídě. Mlčky jsme mezitím drtily sušený heřmánek do již roztaveného vosku.

„Tyto hodiny mám ráda,“ prozradila Anna.

„Já taky.“ Chvíli bylo zase ticho. Zdálo se mi, že ji něco trápí, ale nechtěla jsem vyzvídat. Kdyby se mi chtěla svěřit, jistě by to už udělala.

„Jenno?“ Obrátila jsem se k ní čelem a její velké, modré, smutné oči, kontrastující s černými vlasy jako uhel, upoutaly mou pozornost.

„Lituješ někdy?“ Lituji plno věcí.

„Myslíš něco konkrétního?“ Jen přikývla a vložovala vosk do hrnce.

„Takže?“ zkusila jsem to znovu.

„Má víra je velká, přesto občas pochybuji o své vytrvalosti. Obávám se, že jsem se unáhnila.“

„V čem?“

„V tom stát se sestrou řeholního řádu,“ zašeptala, protože kolem nás prošla sestra, aby nás zkontrolovala. Přimhouřila na nás oči a neodpustila si malé kázání.

„Správná sestra se chová tiše,“ pronesla a sevřela v ruce stříbrný křížek. Jakmile pooděšla kousek dál, svou odpověď jsem zašeptala, aniž bych se na Annu podívala.

„Nevím, jestli lituji. Pravda je, že tohle za mě rozhodli jiní.“ Jakmile jsem ta slova vypustila z pusy, začala jsem se v duchu modlit, aby se nevyptávala.

Nevím, zda za to mohla její tichá povaha či sestra motající se kolem nás, avšak už na to téma dál nemluvila.

Mezitím jsme odlily vosk do forem s připraveným knotem.

„Slečno Comptonová. Vypadá to dobře,“ řekla nově příchozí sestra. Ohlédla jsem se za známým hlasem a chtěla zjistit, kdo mě to oslovil příjmením. Spatřila jsem sestru Agátu. Rty se mi samy zkroutily do mírného úsměvu, když na mě potají mrkla. Přinesla další heřmánek a doplnila jej do dóz ve skříni. Sklopila jsem pohled k práci a všimla si, že Anna mě a sestru Agátu pozoruje.

„Myslíš, že už je můžu vyklopit?“ ukázala na bílé svíce.

„Je příliš brzy,“ odpověděla jsem jí. Spořádaně jsme pak opustily učebnu a šly se přezout dolů do šatny. Anna opět zůstala u svého tichého projevu a o tom, s čím se mi v hodině svěřila, se už znovu nevyjádřila. Jen při odchodu ze školy, když jsme stály na rozdělovací cestičce, se ke mně otočila a podala mi ruku.

„Bůh s tebou sestro.“

„I s tebou,“ odpověděla jsem a také jí podala ruku. Anna se ihned otočila k odchodu a během chvíle už byla za kopcem. Nevím, jak dlouho jsem se ještě dívala tím směrem, ale z místa mě odlákal až další

přival chladného větru. Konečně jsem se pohnula a zahřála o sebe dlaně.

Cesta domů byla docela dlouhá. Mohla jsem chodit kratší cestou přes město, ale to bych mohla potkat taky někoho jiného než dívky. Což bylo proti otcovu pravidlu. Nechtěla jsem riskovat jeho hněv, a tak jsem každý den chodila pěšky. Trvalo mi to přibližně hodinu. Domů jsem nespěchala. Nic a nikdo tam na mě nečekal. Vlastně jsem se docela těšila na to, až budu bydlet v klášteře. Tam mě to alespoň nebude tolik mrzet, neboť návštěvy jsou povolené jen ve výjimečných případech.

Možná že to posílí můj vztah s Annou a ona se konečně rozpovídá. Možná že se mi stane tou správnou a dobrou přítelkyní, kterou jsem nikdy neměla.

2. Dobročinnost

Doma jsem se ihned pustila do úkolů a litovala, že jich není víc. Až moc brzy jsem s nimi byla hotová. Sešla jsem schody dolů a v hale narazila na matku.

„Úkoly máš hotové?“ Žádný pozdrav jen ta samá otázka stále dokola. Přikývla jsem. Svou pozornost ihned odvrátila zpět k něčemu důležitějšímu. Už jsem si na to zvykla.

V kuchyni jsem si udělala sendvič se šunkou a sýrem a v klidu si vychutnávala ten moment, kdy nemusím jíst tu odpornou kaši. Najednou jsem zaslechla něčí kroky blížící se mým směrem. Ihned jsem poznala, že se jedná o matku. Když viděla, jak schovávám sendvič za záda, povzdechla si. Ani nevím, proč jsem to udělala.

„Něco tu pro tebe mám,“ řekla. Tón jejího hlasu nebyl moc přátelský. Polkla jsem na prázdno a čekala, co se bude dít dál. Ještě chvíli se na mě ty její pronikavě hnědé oči dívaly, než přede mě položila na kuchyňský pult malý balíček. Odložila jsem svůj načatý sendvič na talířek a balíček jsem rozbalila. Na dně modré krabičky ležel růženec s červenými korálky a stříbrným křížkem.

„Díky matko,“ pokusila jsem se o úsměv.

„To je k tvým zítřejším narozeninám,“ řekla jako bych vůbec nemohla tušit, že nějaké zítra mám. Sebrali mi sice ze stolu i kalendář, ale myslím, že mě přece jen s otcem trochu podceňovali.

„Neznám žádný tvůj koníček a nevěděla jsem, co jiného ti mám koupit,“ rýpla si do mě škodolibě.

„Žádný nemám,“ přiznala jsem smutně. Ona se pousmála a to zabořelo. Věděla jsem, že nemám záliby, ale slyšet se to říkat nahlas, bylo hrozné.

Pověsila jsem si růženec na krk. Matka si uhladila vlasy za ucho a odešla pryč z kuchyně.

Konečně jsem si mohla dojíst ten sendvič. A opět jako před tím jsem si vychutnávala každé sousto. Dokud do kuchyně nezavítal také otec.

„Odlož to. Jinak ti bude řeholní háb malý,“ zavtipkoval si na můj účet. I na to jsem byla zvyklá.

Jeho poznámka mě nemrzela tak jako to, že si ani nevzpomněl, že nějaké narozeniny vlastně mám. Na druhou stranu to bylo asi lepší.

Matka si vzpomněla jen proto, aby mi ublížila svými poznámkami. Někdy jsem si říkala, jestli by si někdo všiml, kdybych se jednoho dne prostě nevrátila ze školy. Také by mě zajímalo, kolik lidí by mi přišlo na pohřeb, kdybych zemřela.

Vím, jak je to morbidní, uvažovat nad smrtí den před svými sedmnáctými narozeninami. Měla bych uvažovat nad svým životem, ale já upřímně nemám moc, nad čím bych přemýšlela. Kdybych byla normální a obyčejná, bylo by to jiné. Scházet se s kamarádkami, studovat to, co by mě bavilo, možná navštěvovat nějaký kurz, mít koníček. A hlásek v mé hlavě mi našeptával i jiné věci. Něco jako láska, rodina a děti. Což bylo nemožné.

Měla bych se přestat litovat a přijmout svůj osud. Čím dřív se s ním smírím, tím lépe pro mě. Konec konců nikdo neví, co se může stát, neboť cesty Páně jsou přece nevyzpytatelné...

Ráno jsem si připadala jinak. Nebylo to nic konkrétního a neuměla jsem nalézt to správné slovo. A nic na tom neměnil ten fakt, že mám dnes narozeniny.

Hned po modlitbách a ranní hygieně jsem s mnohem větší pokorou přijala ten fakt, že si musím obléci svůj černý háb a vydat se do církevní školy. Bylo to stále stejné. Hodina teologie, vyšívání, zkouška sboru, čtení bible... Nic překvapujícího. Annu jsem však dnes ještě nezahlédla. Zaslechla jsem ale, že je prý nemocná. Pomodlila jsem se za její zdraví v kapliče.

Na říjen hrálo slunce v plné parádě a vítr prozatím úplně ustoupil. Jako vždy jsem o volné páteční hodině šla ke kapliče na zahrádku a jako vždy mě sestra Agáta již čekala.

„Věděla jsem, že se tu ukážeš. Vlastně bych se velice divila, kdyby ne.“ Její smích je nakažlivý.

„Asi mě znáte lépe, než se znám sama.“

„To jsem tedy opravdu zvědavá, jestli jsem se ti trefila do vkusu,“ řekla a najednou mi podávala malou krabičku. Roztřesenýma rukama, stále velice překvapená tím že ví o mých narozeninách, jsem se jí pokoušela otevřít.

„Není to nic extra,“ poznamenala trochu sklesle. Opatrně jako by mě krabička v mých dlaních mohla kousnout, se mi ji podařilo konečně otevřít. Povzdechla jsem si a byla naprosto okouzlená.

V krabičce ležel jemný stříbrný řetízek s přívěskem. V kulaté obruči byl strom s košatými větvemi a v koruně stromu seděli dva motýlci z lesklých kamínků, které se na sluníčku krásně třpytily.

„To je nádhera, to nemohu přijmout. Musel stát jmění,“ pověděla jsem odhodlaná jí ten skvost vrátit.

„Jen si ho vezmi, Jenno,“ vrátila mi jej do dlaní a dlouze se mi zadívala do očí.

„Záleží mi na tom, abych ti jej dala. Mám ho už dlouho, konečně jsem pro něj našla uplatnění. Bude ti slušet.“ A tak jsem přijala a schovala si jej i s krabičkou do kapsy.

„Děkuji. Moc si toho cením.“ Sevřela mé dlaně pevněji.

I tentokrát jsem jí pomohla se sběrem léčivých bylin a pak pospíchala na další hodinu.

Výrobu svící. Opět ta samá rutina, říkala jsem si, než jsem vstoupila do učebny. Za dveřmi na mě však čekalo překvapení. Usadila jsem se do lavice a viděla, že vyučující sestra se baví s mladou ženou, která neměla háb.

Jakmile zazvonilo na hodinu, sebrala jsem se a automaticky si chtěla jít nabrat voskové tyčinky.

„Jenno, dnes ne. Posad'te se,“ zavolala na mě přes třídu sestra. Stáhla jsem obočí a podivila se tomu, ale poslechla jsem. Během chvíle do třídy nakráčela nějaká jiná paní, kterou jsem tu nikdy neviděla. Rozhlížela se mezi studentkami, a když mě zahlédla, v jejích očích se zračilo překvapení a úžas. První, mladší, odešla, ale ta druhá tu zůstala. Nechápala jsem, co se děje. Nicméně ta žena v nádherném žlutém

kostýmku, která zářila jako perla mezi všemi černými háby, předstoupila před třídu.

„Mohu?“ otázala se a sestry svorně přikývly.

„Tak tedy, jmenuji se Betty Mayerová a jsem tu, protože potřebuji pomocnice.“ Zbystřila jsem.

„Spolupracuji s vaší školou již několik let a hledám nyní několik z vás, které by mi pomohly s jarmarkem, výrobou a prodejem. Jedná se o věci, které znáte a děláte denně. Výtěžek z akce půjde na charitativní účely. Dotazy?“ Paní Mayerová mluvila velice sebejistě a zapáleně. Nikdo z nás se ale dlouho nepřihlásil ani nepromluvil. Proto jsem zkusila štěstí. Přihlásila jsem se a ona na mě s nadšením v hnědých očích ukázala.

„Chtěla bych se přihlásit. Jsem Jenna Comptonová.“

„Výborně!“ téměř vykřikla radostí. Nikdo další se však nepřihlásil a mě bylo malinko trapně, že tak nikdo další neučinil. Zvláště když šlo o dobročinnost.

„Nikdo další?“ zeptala se s nadějí v hlase. Třídou zaznělo opět to samé hrobové ticho a všechny ostatní dívky klopily oči do země. Škoda že tu není Anna. Jistě by se přihlásila taky.

„Nevadí, kdyby si to některá z vás rozmyslela. Kontaktujte mě pomocí sestry Marry.“ Žádná z nich se ale opět na paní Mayerovou ani nepodívala.

„A vy, Jenno,“ ukázala mým směrem. Povstala jsem od stolu, „pojdte se mnou.“

Posbírala jsem si své věci a uložila je do tašky. Když jsem šla s paní Mayerovou po chodbě, všechny dívky se za námi otáčely. Odvedla

mě do jiné třídy, kde už k mému překvapení čekaly další dívky v hábech stejných, jako jsem měla i já. Některé už u stolku odlévaly svíce, jiné vyšivaly zbožné vzory. Paní Mayerová mě odvedla ke stolku s bylinkami. U tohoto stolu nikdo jiný neseděl. Byla jsem trochu zklamaná, jelikož jsem ve skrytu duše tajně doufala, že se tu třeba s některou z dívek seznámím a získám tak novou kamarádku. Takovou, kterou by mi nehledal můj otec nebo hůř má matka. Takto by její volba závisela pouze na mně.

Sedla jsem si ke stolku a začala plnit balíčky různými bylinami. Nechyběla mezi nimi andělíka ani kozlík. Ihned jsem si vzpomněla na sestru Agátu a dar, který mi dnes dala. Krabička s řetízkiem v mé kapse jako by najednou ztěžkla.

Po nějaké době si ke mně někdo přisedl. Vzhlédla jsem a zjistila, že je to sama paní Mayerová.

„Vidím, že ti to jde. Sestra Agáta říkala, že jsi na bylinky šikovná.“

„Znáte ji?“ zarazila mě, a ještě víc jsem začala dumat nad tím, proč se na mě prvně tak dívala.

„Jistě. To ona vede sdružení pro prodej a trh.“ Konečně mi to docvaklo. To ona zařídila, aby tato žena ve žlutém kabátku přišla i do naší třídy. Jelikož mě dobře znala, věděla, že se přihlásím. Dnes jsem jí to přece sama řekla.

Asi mě znáte lépe, než se znám sama.

„Je moc hodná,“ prohlásila jsem a ona přikývla. I ona teď balila byliny do pytlíčků stejně jako já. Po očku jsem si jí prohlédla. Pleť s nádechem do bronzova krásně podtrhla hnědé oči a její temně černé vlasy.

„Dala mi narozeninový dárek,“ vypadlo ze mě najednou.

„Máš dnes narozeniny?“

„Ano,“ špitla jsem smutně. Toho tónu si nešlo nevšimnout a ona se toho hned chytla.

„Proč tak sklesle?“ V hlavě mi zněl veliký vykřičník. Nemohla jsem se s ní o tom dál bavit. Nebyla vlezlá to bych ji ublížila. Byla jen přirozeně starostlivá. Bože popovídala jsem si s ní víc než s vlastní matkou za celý život.

„Nechce se mi o tom mluvit,“ zalhala jsem a začala balit další balíčky.

„No tak, máš narozeniny, co by sis přála?“ Nadechla jsem se a zahleděla se jí do očí, protože v ten moment propalovala pohledem i ona mě. Chtěla jsem jí znovu odporovat, ale místo toho jsem poprvé v životě řekla pravdu.

„Alespoň jednou v životě bych chtěla být zase normální.“ Když jsem to ze sebe dostala ven, trochu se mi ulevilo. Po tváři mi stekla slza. Otočila jsem se stranou a setřela ji. Ona si toho všimla a začala se ke mně chovat až moc mateřsky. Chtěla se dál vyptávat, a to nebylo možné. Nedovolila jsem jí to a odtáhla se.

To, co jsem jí řekla či udělala, ji evidentně velmi zasáhlo.

„Dívky, to by pro dnešek stačilo. Můžete jít. Moc vám děkuji za spolupráci,“ prohlásila tak, aby ji slyšela celá třída. Začala jsem se také balit.

Docela mi vyhovovalo, že se o tom nechtěla bavit. Nebo to jsem si alespoň myslela. Když i poslední dívka opustila třídu a než jsem

stihla odejít, tak si ke mně paní Mayerová opět rychle přisedla a chytila mě za loket.

„Počkej chvíli.“ Nechtěla jsem tu zůstat, ale jsem už zvyklá, vždy každého bez odmlouvání poslechnout. V tom mám praxi.

„O co jde, paní Mayerová?“

„Pomůžu ti, ale...“ Podezření ve mně jen sílilo. Zvedla jsem se prudce ze židle a odstoupila o krok zpátky. S čím by mi chtěla asi tak pomoci. Pokud neumí vrátit čas nazpět, tak to nedokáže.

„Já si toho velice vážím. Bojím se však, že tohle je jen další zkouška mé matky. Nenechám se napálit,“ řekla jsem odhodlaná opustit třídu. Opět mě zadržela.

„Nevím, o co tu jde. Tvou matku neznám, Jenno. To ti přísahám. Chtěla bych ti jen pomoci.“

„Jak vám můžu věřit?“ Chvíli o tom přemýšlela.

„Myslela jsem, že máš v sobě dost víry, leda že bys tu nebyla z vlastní vůle. Je to tak?“ uhodila hřebíček do hlavičky.

Posadila jsem se zpět na židli vedle ní. Slzy byly téměř nezadržitelné. A kdo by se mi mohl divit? Vždyť je to už tři roky, co jsem tu. Tak dlouho jsem se modlila za zázrak.

„Jak byste mi chtěla pomoci?“ zavzlykala jsem a další slza si našla cestu ven. Nabízela mi něco velmi lákavého a já se bála, že je to jen nějaký nejspíš žert.

„Zítřka v poledne přijď ke mně,“ pověděla a ihned mi podala vizitku se svou adresou. Jiskřička naděje se ve mně pomalu rozhořívala v malý, ale silný plamínek.

„Ale co řeknu doma? Matka mě v sobotu nikam nepustí.“